

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobců: a) **Ing. J. Š., Ph.D.**
bytem X
zas. JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou
se sídlem Vodičkova 704/36, Praha 1 – Nové Město

b) **„Život ve městě, z.s.“**, IČO: 28561155
se sídlem Jana Masaryka 330/48, Praha 2 – Vinohrady
zas. JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou
se sídlem Vodičkova 704/36, Praha 1 – Nové Město

proti
žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1 – Staré Město

za účasti: I) **Konhefr Počernice s.r.o.**, IČO: 27642941
se sídlem Štverákova 2777/22, Praha 9 – Horní Počernice
zast. JUDr. Miroslavem Tichým, advokátem
se sídlem Říčanská 1984/5, Praha 10 – Vinohrady

II) **Ing. K. F.**
bytem X
zast. JUDr. Markétou Surgovou, advokátkou
se sídlem Štefánikova 1/65, Praha 5 – Smíchov

III) CETIN a.s., IČO 04084063
se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9 – Libeň

IV) spolek Chvalská, IČO: 22887504
se sídlem Slatiňanská 934/11, Praha 9 – Horní Počernice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2020, č. j. MHMP 463761/2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného 29. 4. 2020, č. j. MHMP 463761/2020, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit každému z žalobců a) a b) náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 13 280 Kč, což činí celkem částku **26 560 Kč**, ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejich zástupkyně JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D., advokátky.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Úřad městské části Praha X rozhodnutím ze dne 11. 6. 2019, č. j. MCP20 006389/2019/OVUR/Kr (dále jen „územní rozhodnutí“), výrokem I. rozdělil pozemek parc. č. XA v k. ú. X na 166 dílů, výrokem II. změnil využití části pozemku parc. č. XA v k. ú. X spočívající v terénních úpravách pro zemní val a tři hřiště a výrokem III. vydal územní rozhodnutí o umístění stavby s názvem „Výstavba Bílý vrch“ sestávající ze stavby 151 rodinných domů, 1 rodinného domu s prodejnou, mateřské školy, čistírny odpadních vod, trafostanice, veřejné dopravní infrastruktury – komunikace, komunikační napojení, chodníky a zpevněné plochy, sítě technické infrastruktury – řadů a přípojek vody, řadů a přípojek splaškové a dešťové kanalizace, vedení veřejného osvětlení, vedení el. energie – VN a NN, gabionových zdí a oplocení. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání. Rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku (žalobou napadené rozhodnutí) žalovaný územní rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl. Proti rozhodnutí žalovaného brojí žalobci podanou žalobou.

II. Posouzení žaloby

2. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobci vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že **žaloba je důvodná**. Soud předjímá, že důvodné shledal toliko 2 námitky uvedené v podkapitolách II. 7 a II. 26.
3. O věci soud rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobci i žalovaný vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

ř. s.). Žalobci sice navrhli provedení důkazů, avšak to samo o sobě neznamená nesouhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Všechny žalobci navrhované důkazy jsou součástí předloženého správního spisu. Tím se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

4. Městský soud na úvod poznamenává, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Dle Ústavního soudu „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ [nález sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009 (N 26/52 SbNU 247)].
5. Soud z důvodu rozsáhlosti žalobních bodů (celkem 26 jednotlivých námitek) bude tento rozsudek koncipovat takovým způsobem, že v jednotlivých podkapitolách stručně shrne námitku žalobců, vyjádření žalovaného a rovněž uvede i vlastní názor městského soudu, popř. bude podstata žalobní námitky a názor správních orgánů na ni plynout ze způsobu vypořádání a úvahy soudu o daných právních a skutkových otázkách. Městský soud bude reagovat na námitky žalobců podle tematických okruhů, nikoliv dle pořadí jejich uvedení v podané žalobě.
6. Úvodem právního hodnocení soud předesílá, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v usnesení ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, č. 1764/2009 Sb. NSS, vyslovil, že „*soudní řád správní je svojí povahou ‚obrannou‘ normou. Není normou ‚kontrolní‘, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli výkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.*“ Opačný postup by totiž vedl k tomu, že „*by každý mohl vystupovat jako univerzální dohlížitel na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů a z titulu tvrzeného poškození veřejného zájmu by tak mohl kdokoli vyvolat soudní přezkum jakéhokoli rozhodnutí, aniž by takovým rozhodnutím bylo dotčeno jeho konkrétní veřejné subjektivní právo*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 9 As 67/2014-48, bod [34]). Soud ve správním soudnictví v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. chrání subjektivní veřejná práva žalobce a přezkoumává rozhodnutí žalovaného z hlediska namítaných konkrétních porušení těchto práv. Rozsah skutečností, které je žalobce jak v řízení před správními orgány, tak i v řízení před správním soudem, oprávněn namítat, se přitom odvíjí od důvodu jeho účastenství v řízení před správním orgánem (rozsudek kasačního soudu ze dne 23. 2. 2021, č. j. 9 As 262/2020-30, bod [16]).
7. Podle § 85 odst. 2 stavebního zákona písm. b) a c) jsou účastníky územního řízení b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo

stavebám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, c) osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis.

8. Podle § 89 odst. 4 stavebního zákona osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. c), může v územním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. K námitkám, které nesplňují uvedené požadavky, se nepřihlíží.
9. Žalobce a) vystupuje v řízení v pozici účastníka řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jako vlastník sousedních staveb či pozemku a mohl tak vznášet námitky pouze v rozsahu, jakým je jeho vlastnické nebo jiné věcné právo přímo dotčeno. Žalobce b) vystupuje v řízení v pozici účastníka řízení dle § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona a jako spolek chránící životní prostředí dle § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 12. 2017, může tak uplatňovat námitky v rozsahu, v jakém zákon o ochraně přírody a krajiny chrání veřejný zájem. Městský soud přistoupil ke každé námitce uplatněné žalobci s ohledem na tyto limity. Dospěl-li soud u některých námitek k názoru, že žalobci, či jeden z nich, není oprávněn takovou námitku vznést, tento názor vyjádří.

II. 1 Nesprávně aplikovaná přechodná ustanovení stavebního zákona

10. Žalovaný dne 9. 6. 2016 pro záměr vydal závazné stanovisko k posouzení vlivů na životní prostředí č. j. MHMP 1009336/2016/EIA/VI/991/Lin. Řízení o vydání územního rozhodnutí bylo zahájeno dnem podáním žádosti žadatelů [mimo další i osoba zúčastněná na řízení I)] dne 29. 5. 2017.
11. S účinností ode dne 1. 1. 2018 byl novelizován zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) zákonem č. 225/2017 Sb.
12. Dle čl. II Přechodná ustanovení bodu 10 zákona č. 225/2017 Sb. platí, že *správní řízení, která nebyla pravomocně ukončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí stavební úřad podle dosavadních právních předpisů.*
13. Dle čl. II Přechodná ustanovení bodu 13 zákona č. 225/2017 Sb. platí, že *záměry, pro které bylo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona vydáno závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí, stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí nebo stanovisko o hodnocení vlivů, nebo u nichž byl přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona zahájen proces posuzování vlivů na životní prostředí, se projednají v územním řízení, ve stavebním řízení nebo ve společném územním a stavebním řízení podle zákona č. 183/2006 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Ustanovení § 9a odst. 3 až 5 a § 9b až 9d zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, tím nejsou dotčena.*
14. Žalobci jsou názoru, že na věc dopadá bod 13 čl. II, a tedy se na věc má aplikovat stavební zákon účinný od 1. 1. 2018. Správní orgány na věc aplikovaly stavební zákon účinný do 31. 12. 2017, tedy bod 10 citovaného čl. II, jelikož bod 13 se týká záměrů, pro které bylo vydáno závazné stanovisko k posouzení vlivů na životní prostředí (popř. byl proces posuzování zahájen) před nabytím účinnosti zákona č. 225/2017 Sb., ale u kterých nebylo před nabytím účinnosti tohoto zákona zahájeno tzv. navazující (správní) řízení.

15. Městský soud přiznává, že jazykové znění obou bodů přechodných ustanovení působí, že jsou ve vzájemném rozporu. V takovém případě je nutné se zaměřit na vůli zákonodárce.
16. V důvodové zprávě k bodům 10 a 11 (bod 11: *Postupy, které nejsou správním řízením, zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí stavební úřad podle dosavadních právních předpisů.*) dané novely je uvedeno následující: „Z důvodů právní jistoty stavebníků a předvídatelnosti postupu, který si zvolili, a z důvodů jednotnosti výkonu veřejné správy je zachován princip dokončení všech zahájených řízení a postupů, které nejsou správním řízením, podle dosavadní právní úpravy.“
17. K bodu 13 je uvedeno: „Toto přechodné ustanovení zajistí právní jistotu pro oznamovatele záměrů, kteří již mají k záměru vydáno stanovisko EIA, nebo kterým stanovisko EIA bude vydáno v procesech EIA zahájených před účinností novely. Na základě tohoto přechodného ustanovení investor bude vědět, že závazné stanovisko EIA bude předkládat jako přílohu žádosti a bude srozuměn, že úprava zavedená novelou, tj. územní řízení s procesem EIA a společné řízení s procesem EIA se jej nebude týkat, jelikož mu již bylo závazné stanovisko EIA vydáno. Zároveň se zdůrazňuje, že se i v těchto případech na investora vztahuje použití příslušných ustanovení týkajících se navazujících řízení.“
18. Důvodová zpráva zcela jasně uvádí, že územní řízení s procesem EIA, tedy § 94a až 94i, které byly do stavebního zákona přidány až právě novelou účinnou od 1. 1. 2018, se na záměry, ke kterým bylo vydáno stanovisko EIA do účinnosti novely, nepoužijí.
19. Městský soud je tak názoru, že na nyní posuzovanou věc má být aplikován bod 10 čl. II, jehož výklad je zcela bezrozporný a odpovídá mu i důvodová zpráva. Správní orgány tak postupovaly správně, když na věc aplikovaly stavební zákon účinný do dne 31. 12. 2017.
20. Městský soud rovněž dodává, že žalobci nijak nenamítají, jakým způsobem se případně nesprávně aplikovaná právní úprava projevila ve výsledku věci. Teoreticky totiž správní orgány mohou dospět ke správnému názoru, i když na věc aplikují neúčinnou právní úpravu, popř. se právní úprava nemusí změnit natolik, aby aplikace nesprávného znění právní úpravy měla na věc vliv. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že použití nesprávné právní úpravy na věc je důvodem zrušení rozhodnutí správního orgánu pouze tehdy, mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, čj. 8 Afs 51/2007-87, č. 1926/2009 Sb. NSS). Samo o sobě tak použití nesprávné právní úpravy nevede k nutnosti zrušení správního rozhodnutí.

II. 2 Nesprávné prováděcí předpisy

21. Žalobci namítají, že na věc bylo nesprávně užito nařízení hlavního města Prahy č. 10/2016 Sb.h.l.m., kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (Pražské stavební předpisy), ve znění účinném do 8. 6. 2022.
22. Podle § 85 odst. 3 pražských stavebních předpisů *dokumentace a projektová dokumentace, která byla zpracována od 16. ledna 2015 do dne nabytí účinnosti tohoto nařízení podle vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění vyhlášky č. 20/2012 Sb., a předložena stavebnímu úřadu ve lhůtě do jednoho roku od nabytí účinnosti tohoto nařízení, se posuzuje podle vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění vyhlášky č. 20/2012 Sb.*

23. Podle § 85 odst. 4 pražských stavebních předpisů *v ostatních případech se postupuje podle tohoto nařízení.*
24. Dle žalobců se na věc § 85 odst. 3 pražských stavebních předpisů neaplikuje, protože k žádosti sice byla předložena dokumentace ze září roku 2015, avšak tato dokumentace byla podstatně přepracována v červenci roku 2017. Dokumentace byla přepracována ve všech svých částech a neexistoval tak důvod pro to, aby nebyla přizpůsobena aktuálním prováděcím předpisům.
25. Městský soud je názoru, že § 85 odst. 3 pražských stavebních předpisů je zcela jasný. Stanoví, že je-li dokumentace vyhotovena do dne nabytí účinnosti těchto předpisů (dne 1. 8. 2016) a byla-li zároveň stavebnímu úřadu předložena do jednoho roku od účinnosti (do dne 1. 8. 2017), posuzuje se záměr podle vyhlášky č. 501/2006 Sb., a vyhlášky č. 268/2009 Sb., a nikoliv tak dle pražských stavebních předpisů.
26. To se v projednávané věci stalo. Dokumentace byla vypracována v září roku 2015 a byla stavebnímu úřadu předložena s podáním žádosti dne 29. 5. 2017. Pražské stavební předpisy nestanoví, že by se měla posuzovat aktualizace dokumentace, ať již byla jakéhokoliv rozsahu. Takovou úpravu by pražské stavební předpisy mohly jednoduše stanovovat. Stanovila-li tak Rada hlavního města Prahy výše citovanou úpravu § 85 odst. 3 pražských stavebních předpisů bez zohlednění aktualizace, je nutné dospět k závěru, že tak činila úmyslně. Nelze pak vyčítat stavebnímu úřadu a žalovanému, že postupovaly v souladu se zněním a smyslem platného § 85 odst. 3 pražských stavebních předpisů.
27. Obdobně jako v předchozí námitce, ani u této námitky žalobci nespecifikují jaké konkrétní dopady má na věc případná nesprávná aplikace právní úpravy.

II. 3 Rozpor s cíli územního plánování

28. Žalobci namítají, že v podaných námitkách i v odvolání poukazovali na vhodnější uspořádání zástavby. Žalovaný na tuto námitku uvedl, že je vázán podaným návrhem, u kterého posuzuje soulad s požadavky danými právními předpisy a není oprávněn hodnotit alternativní návrhy. Je-li záměr akceptovatelný v souladu s právními předpisy, nemůže stavební úřad po žadateli požadovat jiné vhodnější řešení. Dle žalovaného cíle územního plánování se zohledňují zejména při tvorbě územně plánovací dokumentace. Tam, kde byl vydán územní plán, se posuzuje soulad záměru s územním plánem, jelikož ten zpřesňuje a rozvíjí cíle a úkoly územního plánování. Je-li záměr v souladu s územním plánem, je i v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s politikou územního rozvoje. S tímto názorem žalobci nesouhlasí, jelikož soulad záměru s územním plánem automaticky neznamená jeho soulad s cíli a úkoly územního plánování. Žalovaný neposuzoval ochranu urbanistických hodnot.
29. Dle § 90 písm. a) a b) stavebního zákona platí, že *v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území.*
30. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016-83, uvedl, že „pokud byla vydána územně plánovací dokumentace, musí stavební úřad vycházet primárně z ní, a nemusí již specificky odůvodňovat souladnost záměru s cíli a úkoly územního plánování, neboť ty plynou přímo z územně plánovací dokumentace. Při vydávání územního plánu jakožto druhu územně plánovací dokumentace jsou již také zohledňovány požadavky na ochranu

architektonických a urbanistických hodnot v území i charakter území (srov. zejména § 18 odst. 4 stavebního zákona). Proto lze vyjít z toho, že je-li záměr v souladu s vydaným územním plánem, je taktéž souladný s cíli a úkoly územního plánování. V takovém případě je tudíž nadbytečné (nicméně nikoliv na závadu), aby stavební úřad hodnotil specificky soulad záměru podle § 90 písm. b) stavebního zákona. Vytýkala-li tedy stěžovatelka stavebnímu úřadu, potažmo žalovanému, že neprovedl přezkum záměru podle § 90 písm. b) stavebního zákona, lze k tomu poznamenat, že bylo dostačující, že zhodnotil soulad podle § 90 odst. a) tohoto zákona, který v sobě již pojímá písm. b).“

31. Stavební úřad rovněž posuzoval soulad záměru s cíli a úkoly územního plánování na str. 97 prvostupňového správního rozhodnutí, kde uvedl, že záměr shledal „v souladu s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, neboť navržený záměr - zástavba rodinných domů není výrazným výškovým prvkem v krajině, v těsném sousedství se nevyskytují žádné přírodní charakteristiky zásadního významu, do kterých by mohl záměr zasáhnout. Záměr navazuje na stávající zástavbu v okolních ulicích (ul. Kludských, Na Nové silnici, Cirkusová, apod.), se kterou je propojen plochou pro pěší, a tvoří tak vhodný přechod mezi obytnou zástavbou a zástavbou podél komunikace ul. K Zelenči a K Bílému vrchu, kde jsou situovány zejména objekty pro administrativu, skladování, obchod a služby. Vzhledem k současnému stavu v území, záměr nemůže snížit estetické ani přírodní hodnoty místa. Záměr realizací ploch zeleně zvyšuje ekologickou stabilitu území a posiluje tak na ZUR požadovanou charakteristiku krajiny. A v neposlední řadě rozšířením ploch zeleně zkvalitňuje příměstskou krajinu a poskytne městu rekreační zázemí ve smyslu obecných celoměstských zásad koncepce rozvoje ochrany přírodních hodnot. Urbanisticky rozvíjí stávající osy v území (ulici K Zelenči a ulici Cirkusová).“
32. Městský soud souhlasí s názorem žalovaného uvedeným v žalobou napadeném rozhodnutím, dle kterého splňuje-li žádost platné právní předpisy, není stavební úřad oprávněn změnit či zamítnout žádost, existuje-li vhodnější varianta záměru.
33. Žalobci rovněž namítají, že se žalovaný nevypořádal s námitkami uvedenými v odvolání – námitky směřující proti chybějící občanské vybavenosti, umístění mateřské školky, ČOV, trafostanice, drobení technické infrastruktury, dopravního napojení, plynulosti a bezpečnosti dopravy a další.
34. Městský soud připomíná výše uvedou citaci nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 989/08, dle které není „porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“. Žalovaný v bodě 19. na stranách 19 až 22 na vznesené námitky dostatečně reagoval, když uvedl, že stavební úřad nemůže hodnotit vhodnější řešení záměru, ale pouze zda je záměr akceptovatelný s požadavky plynoucími z právních předpisů. Žalobci zároveň většinu námitek týkajících se rozporu s cíli územního plánování koncipovali právě tak, že existuje vhodnější řešení záměru. Žalovaný rovněž výslovně reagoval na námitky týkající se ochrany přírody a krajiny a vsakování dešťových vod. Námitka nedostatečného vypořádání námitek tak není důvodná.

II. 4 Rozpor se zásadami územního rozvoje

35. Žalobci namítají, že se žalovaný nezákonně nezabýval jejich námitkou rozporu záměru se zásadami územního rozvoje.

36. Soud souhlasí s žalobci, že z § 90 písm. a) stavebního zákona plyne, že je nutné hodnotit soulad záměru s územně plánovací dokumentací, kterou jsou i zásady územního rozvoje. V této části je tak úvaha žalovaného nesprávná. Přestože žalovaný výslovně uvedl, že hodnocení zásad územního rozvoje je nadbytečné, jelikož pro území již byl vydán územní plán, stavební úřad soulad záměru se zásadami územního rozvoje hodnotil a žalovaný následně reagoval na námitky žalobců směřujících do rozporu záměru se zásadami územního rozvoje. Tímto tak správní orgány dostaly nutnému odůvodnění.
37. Stavební úřad posoudil soulad záměru se zásadami územního rozvoje následovně: *„Záměr byl rovněž posouzen z hlediska jeho souladu se Zásadami územního rozvoje hl. m. Prahy ve znění aktualizace č. 1, 2 a 4 a lze konstatovat, že záměr je v souladu s touto územně plánovací dokumentací. Záměr respektuje charakter obytné zástavby H. P., jakožto součásti vnějšího pásma zástavby hl. m. Prahy a původně samostatné obce. V území je navržena zástavba rodinných domů, včetně potřebného nezbytného vybavení v podobě mateřské školy a menšího obchodu a technické infrastruktury. Svým charakterem zástavba navazuje na okolní zástavbu individuálních rodinných domů. Záměr doplňuje rovněž stávající systém zeleně v souladu s požadavky na urbanistickou koncepci území. Respektuje stávající krajinné i stavební dominanty. Dotčené území nezasahuje do nadmístních rozvojových oblastí a nadmístních rozvojových os, ani do specifických oblastí nadmístního a celoměstského významu, které vymezují ZUR. Záměr odpovídá koncepci dopravní infrastruktury podle ZUR, kdy v rámci řešeného území je v maximální míře sledována jeho prostupnost (včetně pěšího, popř. cyklistického, napojení na stávající zástavbu Č. a budoucího napojení na transformační území B. v.). Středem území je navržena segregovaná cyklistická a pěší stezka. Z hlediska technické infrastruktury je řešení v souladu s kapitolou „6.2.2 Odkanalizování“, kdy v Praze X – H. P., jakožto okrajové části města, jsou provozovány lokální čistírny odpadních vod (v zájmovém území PČOV Č., na které je vyčerpána kapacita). Do doby, než bude PČOV Č. intenzifikována, bude čištění odpadních vod zajišťovat navržená ČOV B.v.. Navržené technické řešení umožňuje budoucí demontáž technologie navrhované ČOV B. v. a přepojení splaškových vod na PČOV Č. (tedy v souladu s Generelem odvodnění hl. m. Prahy). Dále je v souladu dodržen i požadavek na důsledné uplatňování návrhu na oddílné stokové sítě v zastavěném území okrajových částí města.“* Stavební úřad rovněž odkázal na žadateli předložené kladné závazné stanovisko žalovaného ze dne 19. 3. 2019, č. j. MHMP 211205/2019, které posoudilo záměr v souladu se Zásadami územního rozvoje hl. m. Prahy a Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, ke kterému dodal, že jej nepovažoval za závazný podklad, jelikož v řízení postupuje dle právní úpravy platné do 31. 12. 2017, ale hodnotí ho jako odborné vyjádření příslušného úřadu územního plánování.
38. Žalobci v žalobě rovněž namítají, že záměr v rozporu se zásadami územního rozvoje nerespektuje požadavek na zachování venkovského charakteru na okraji Prahy, nedostatečně stanoví zeleň a její propojení na stávající zeleň, určuje J. potok jako recipienta, umísťuje novou ČOV do blízkosti obytné zástavby a drobí stokové sítě, nikoliv je integruje a zaústíje do ústředních ČOV nebo již vybudovaných ČOV.
39. V podstatě shodné námitky vznesli žalobci již ve svých odvoláních. Žalovaný na ně přitom dostatečně reagoval v části 17 na str. 16 a 17. Na toto vypořádání námitek žalobci již v podané žalobě v podstatě nereagovali. Nijak nereflektovali, že žalovaný předmětné námitky vypořádal a zdůvodnil závěr o jejich neopodstatněnosti. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přitom platí, že nereprezentuje-li žalobce v žalobních bodech dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního

orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). V souladu s citovanou judikaturou neshledává městský soud důvod odlišit se od názoru žalovaného uvedeného na str. 16 a 17 a pro stručnost na tyto strany odkazuje. Městský soud pouze dodává, že judikatura Nejvyššího správního soudu již dovodila, že toto je přípustitelný způsob vypořádání námitek žalobce a nezakládá to vadu nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo ze dne ze dne 20. 1. 2023, č. j. 8 Afs 92/2022-239).

II. 5 Rozpor s územním plánem

40. Žalobci namítají, že umístění komunikací v ploše využití ZMK (zeleň městská a krajinná) je v rozporu s územním plánem, jelikož hlavním účelem je dopravní obslužnost umísťovaných obytných výstaveb. Komunikace tak není v ploše umístěna v minimální míře, šetřící hlavní účel plochy. Autobusovou zastávku není nutné umísťovat, jelikož intenzita využití plochy k rekreaci nebude tak velká.
41. Dle územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy ve znění Z 2832/00 je hlavním využitím ZMK městská a krajinná zeleň s rekreačními aktivitami. Přípustným využitím jsou krajinná zeleň, skupinové, rozptýlené či liniové porosty dřevin i bylin, záměrně založené plochy a linie zeleně (parkové pásy), pobytové louky. Nekrytá veřejně přístupná hřiště s přírodním povrchem bez vybavenosti stavebního charakteru, dětská hřiště, drobné vodní plochy, drobná zařízení sloužící pro obsluhu sportovní funkce vodních ploch, cyklistické stezky, jezdecké stezky, pěší komunikace a prostory a komunikace účelové, drobná zahradní architektura. Jako podmíněné přípustné využití stanoví územní plán, že pro uspokojení potřeb souvisejících s hlavním a přípustným využitím lze umístit parkovací a odstavné plochy. Dále je možné umístit komunikace vozidlové, technickou infrastrukturu, stavby a zařízení pro provoz PID, a to i nad rámec potřeb dané plochy za podmínky prokázání, že zájem vyjádřený potřebou umístit dopravní a technickou infrastrukturu převažuje nad ostatními veřejnými zájmy.
42. K souladu záměru s územním plánem se vyjadřoval stavební úřad na str. 32, kde popsal využití ZMK následovně: „*V této ploše bude umístěna zeleň, veřejné hřiště při mateřské škole, park s dětským hřištěm, hřiště pro mládež a pro dospělé a piknikové stoly, které budou součástí mobiliáře parku. Hřiště budou nekrytá, veřejně přístupná, s povrchem maltovým, resp. travnatým (povrch není betonový ani asfaltový, a lze je tedy kvalifikovat jakožto hřiště s přírodním povrchem ve smyslu územního plánu).*“ Na str. 94 prvostupňového rozhodnutí se stavební úřad dále zabýval souladem umísťovaných komunikací s využitím ZMK stanoveným v územním plánu. Vycházel při tom z kladného závazného stanoviska žalovaného ze dne 19. 3. 2019, č. j. MHMP 211205/2019, které posoudilo záměr mimo jiné v souladu s Územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy. Stavební úřad uvedl, že „*V ploše ZMK bude umístěna severojižní komunikace pro pěší a cyklisty, část komunikace větev 7, část komunikace větev 3 vč. zastávky PID, část komunikace větev 2. Kromě zastávky PID jsou výše uvedené komunikace shledány přípustným využitím této plochy (jako účelové komunikace). Umísťované liniové vedení technického vybavení včetně přípojek a zmiňovaná zastávka PID je v ploše ZMK podmíněně přípustná. Pro podmíněně přípustné využití obecně platí, že pro jeho kladné posouzení musí být splněny stanovené podmínky v dané konkrétní funkční ploše a že musí být prokázána účelnost navrhovaného využití. Plocha ZMK pro podmíněně přípustné využití pak*

stanoví podmínku, že nedojde k znehodnocení nebo ohrožení využitelnosti dotčených pozemků. V případě technické infrastruktury, staveb a zařízení pro provoz PID pak ještě pro plochu ZMK platí, že zájem vyjádřený potřebou umístit dopravní a technickou infrastrukturu převažuje nad ostatními veřejnými zájmy. Zastávka PID je situována na komunikaci označ. jako větev 3, která je přes plochu ZMK vedena příčným přechodem, aby došlo k propojení obytných ploch a zajištění prostupnosti území a zároveň, aby úbytek zeleně byl co nejmenší. Umístění této zastávky PID vychází z koncepce řešení hromadné dopravy a obslužnosti celé nové lokality, a je navrženo s ohledem na obslužnost dalších sousedních rozvojových ploch. Navíc by měla touto zastávkou být v jednom směru obsloužena navrhovaná MŠ, kdy je žádoucí, aby umístění této zastávky bylo co nejblíže k ní. Jelikož je však nevhodné vytvářet na jedné komunikaci protilehlé zastávky PID, které znamenají možnost vzniku „dopravního špuntu“, nelze druhou zastávku umístit rovněž přímo před MŠ. Z tohoto pohledu považuje stavební úřad navrhované umístění předmětné zastávky PID za velmi vhodné a potřebné a z hlediska územního plánu v ploše ZMK tak jako přípustné. Potřeba umístění zastávky PID je zde veřejným zájmem ve smyslu zajištění dopravní obslužnosti území a především stavby MŠ (včetně důrazu na preferenci městské hromadné dopravy), který převažuje nad ostatními veřejnými zájmy, tedy zejména nad veřejným zájmem ve smyslu hlavního využití plochy ZMK, tedy nad zájmem zachovat, resp. maximálně využít a naplnit, plochu ZMK zelení.“

43. Městský soud s názorem stavebního úřadu souhlasí. Umístění komunikací je nutné pro vstup veřejnosti do parku, což se týká i umísťované zastávky PID. Ta má zároveň sloužit k dopravní obslužnosti mateřské školy. Soud souhlasí se stavebním úřadem, že takové využití je ve veřejném zájmu a tedy přípustné v ZMK podle územního plánu.
44. Žalobci namítají, že do ZMK není možné umístit vsakovací objekty pod terénem, jelikož je tím ovlivněna struktura půdy. Obdobné platí proti vedení technické infrastruktury, v jejichž ochranném pásmu nelze sázet stromy.
45. Podle územního plánu je možné umístit technickou infrastrukturu i nad rámec potřeb dané plochy za podmínky prokázání, že zájem vyjádřený potřebou umístit technickou infrastrukturu převažuje nad ostatními veřejnými zájmy. Soud nepovažuje námitku žalobců za důvodnou. Vzrostlé dřeviny a stromy nejsou jediným možným způsobem, jak realizovat ZMK. Jak plyne z územního plánu, přípustné využití ZMK jsou i veřejná hřiště, porosty bylin, parkové pásy nebo pobytové louky. Stavební úřad zároveň poukázal na to, že „jiný způsob vedení TI daného záměru, resp. napojení umísťovaných staveb, by byl velmi obtížně řešitelný. Stavební úřad proto považuje i navrhované vedení TI v ploše ZMK jako přípustné. V rámci technické vybavenosti zasahující do plochy ZMK jsou též navrhovány tři podzemní objekty pro zasakování dešťových vod, zabezpečující odvodnění výše zmiňovaných komunikací. Vůči celkovému rozsahu plochy ZMK jde o poměrně malé objekty, které díky tomu neznehodnotí, resp. neohroží, využitelnost této plochy pro veřejnou zelen. Dále je třeba konstatovat, že zadržování dešťové vody v území je žádoucí a je nepochybně ve veřejném zájmu, kdy tento veřejný zájem vzhledem k celkové koncepci území v daném případě převažuje nad zájmem využití celé plochy ZMK pouze pro veřejnou zelen (resp. pro vzrostlou zelen, protože zasakovací objekty bude možné zatravnit).“
46. Žalobci dále namítají, že umísťovaná ČOV není nezbytným zařízením technického vybavení. Umísťovanou výstavbu je možné odkanalizovat do stávající ČOV Č. (po jejím zkapacitnění). Správní orgány nijak nevysvětlily, co považují za nezbytné technické vybavení, ani proč je možné jej umístit do plochy s funkcí OB (bydlení).

47. Ve věci není sporné, že stávající ČOV Č. není kapacitně schopná pojmout další zástavbu (namátkou např. vyjádření Pražské vodohospodářské společnosti a.s. ze dne 1. 11. 2018). Žalovaný správně ve vyjádření k žalobě poukázal na § 6 odst. 3 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, dle kterého musí být stavby napojeny na kanalizaci pro veřejnou potřebu, je-li to technicky možné a ekonomicky přijatelné. V opačném případě je nutno realizovat zařízení pro zneškodňování anebo akumulaci odpadních vod. K takovému účelu slouží právě umísťovaná nová ČOV, u které byla zároveň stanovena podmínka její dočasnosti do zkapacitnění ČOV Č.
48. Obsah neurčitého právního pojmu není dle judikatury správních soudů nutné vykládat, jde-li o pojem jasně seznatelný, jehož aplikace nečiní větší potíže (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2020, č. j. 8 As 38/2018-114, nebo ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 12/2014-86). Dle soudu není pojem „nezbytné technické vybavení“ složitý na interpretaci. Nade vší pochybnost se v případě OB ploch jedná o zařízení, jež jsou nutná k provozu a využívání ploch OB. V nyní posuzované věci jde o ČOV, jež je nutná k využívání umísťovaných rodinných domů. Soud doplňuje, že žalobci odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2017, č. j. 7 As 143/2017-75, se neurčitých právních pojmů nijak netýkal.
49. Územní plán v ploše OB umožňuje umístění plošných zařízení technické infrastruktury v nezbytně nutném rozsahu. Stavební úřad k obdobné námitce uvedl, že „z uvedeného vyplývá, že umístění stavby ČOV je v souladu s přípustným využitím (plošné zařízení technické infrastruktury v nezbytně nutném rozsahu, kdy není stanoveno, že by tato zařízení měla být v území umístěna pouze pro uspokojení potřeb daného území). Pozemek pro navrhovanou čistírnu odpadních vod (označ. jako parc. č. XB) by měl mít výměru 866 m². rezerva 150 EO vznikla na základě jednání s městskou částí Praha X a je stanovena v plánovací smlouvě, a to pro budoucí napojení výstavby na B. v.. Území B. v., byť se na něm i v současnosti nachází stávající stavby, není dosud odkanalizované a je z hlediska veřejných zájmů žádoucí tento stav změnit. Požadavek městské části na rezervu ČOV lze v takovém případě vnímat jako odůvodnitelný a v této souvislosti lze také akceptovat navrhovanou ČOV o kapacitě 700 EO jakožto plošné zařízení technické infrastruktury v nezbytně nutném rozsahu (ani vzhledem k následujícím údajům se nezdá být kapacita ČOV extrémně naddimenzována - kapacita ČOV má být 700 EO, přičemž v obytném souboru se předpokládá až 550 obyvatel, dále 112 žáků v mateřské škole a 15 pedagogických pracovníků). Umístění ČOV je tedy v souladu s přípustným využitím plochy OB, i když budou čistěny odpadní vody svedené z jiných funkčních ploch. Záměr je navržen jako celek a toto řešení s jednou ČOV je součástí celkové koncepce tohoto logického celku. ČOV je připravena pro přepojení na zkapacitněnou PČOV Č. Toto řešení se jeví jako vhodnější než samostatné čistírny v každé funkční ploše.“ S tímto posouzením soud souhlasí a neseznává, že je nutné cokoliv dalšího dodávat.

II. 6 Závazná stanoviska k jinému záměru

50. Žalobci namítají, že projektová dokumentace byla opakovaně měněna, avšak doložená závazná stanoviska nebyla vydána k aktuální verzi projektové dokumentace.
51. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 10. 2019, č. j. 1 As 208/2018-30, v bodě [22], uvedl, že „závazná stanoviska jsou spjata s určitou dokumentací záměru, k níž jsou vytvářena. Při změně záměru a jeho dokumentace je zpravidla zapotřebí opatřit nová závazná stanoviska dotčených orgánů, která tuto změnu reflektují. V opačném případě by neplnila svůj účel, neboť by neumožňovala posouzení možných vlivů záměru na zájmy chráněné dotčenými orgány.

Rozhodným hlediskem však je, zda provedená změna záměru vůbec může mít vliv na chráněné veřejné zájmy. Městský soud správně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2010, č. j. 7 As 17/2010 - 10, ze kterého vyplývá, že stavební úřad je „oprávněn v rámci své pravomoci posoudit, zda změna stavby ještě spadá do podmínek, za nichž bylo souhlasné závazné stanovisko vydáno, a pokud nikoli, je oprávněn a povinen dát podnět k zahájení řízení o vydání takového stanoviska“. Právě v zájmu procesní ekonomie je výše uvedené hledisko potřeba zohledňovat. Bylo by přepjatým formalismem vyžádat závazné stanovisko například orgánu dohlížejícího na zachování rázu památkově chráněné lokality, nedojde-li změnou projektu k žádnému zásahu do dříve naplánovaného vzhledu budovy, případně jiných památkově relevantních kritérií, která již byla posouzena ve vztahu k předchozí dokumentaci. Zásada procesní ekonomie tedy není bezúčelná a neslouží k pokrytí pochybení účastníků řízení či správních orgánů, jak stěžovatel tvrdí, ale k tomu, aby nebylo zbytečně prodlužováno řízení, je-li zřejmé, že úkon, který má být učiněn, nepovede k posunu či změně ve věci.“ Obdobně i v rozsudku ze dne 16. 12. 2015, č. j. 6 As 49/2015-41, kasační soud uvedl, že „podle ustanovení § 111 odst. 1 písm. d) stavebního zákona stavební úřad ověří zejména, zda předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány. Je tedy úkolem stavebního úřadu zvažovat, zdali stavebníkova žádost, včetně podkladů, splňuje požadavky stanovené dotčenými orgány. Je sice pravdou, že jsou to dotčené orgány, jež posuzují soulad žádosti s veřejným zájmem, k jehož ochraně jsou povolávány; to však neznamená, že by každá změna (doplnění) podkladů musela nutně vést k vyžádání nových závazných stanovisek. [...] Tento názor lze aplikovat i na situace, kdy v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby dojde k doplnění žádosti a projektové dokumentace, přičemž závazná stanoviska jsou již vydána. [...] Stavební úřad tedy posuzuje, zdali předmětné úpravy opodstatňují nutnost vyžádání si nových závazných stanovisek.“

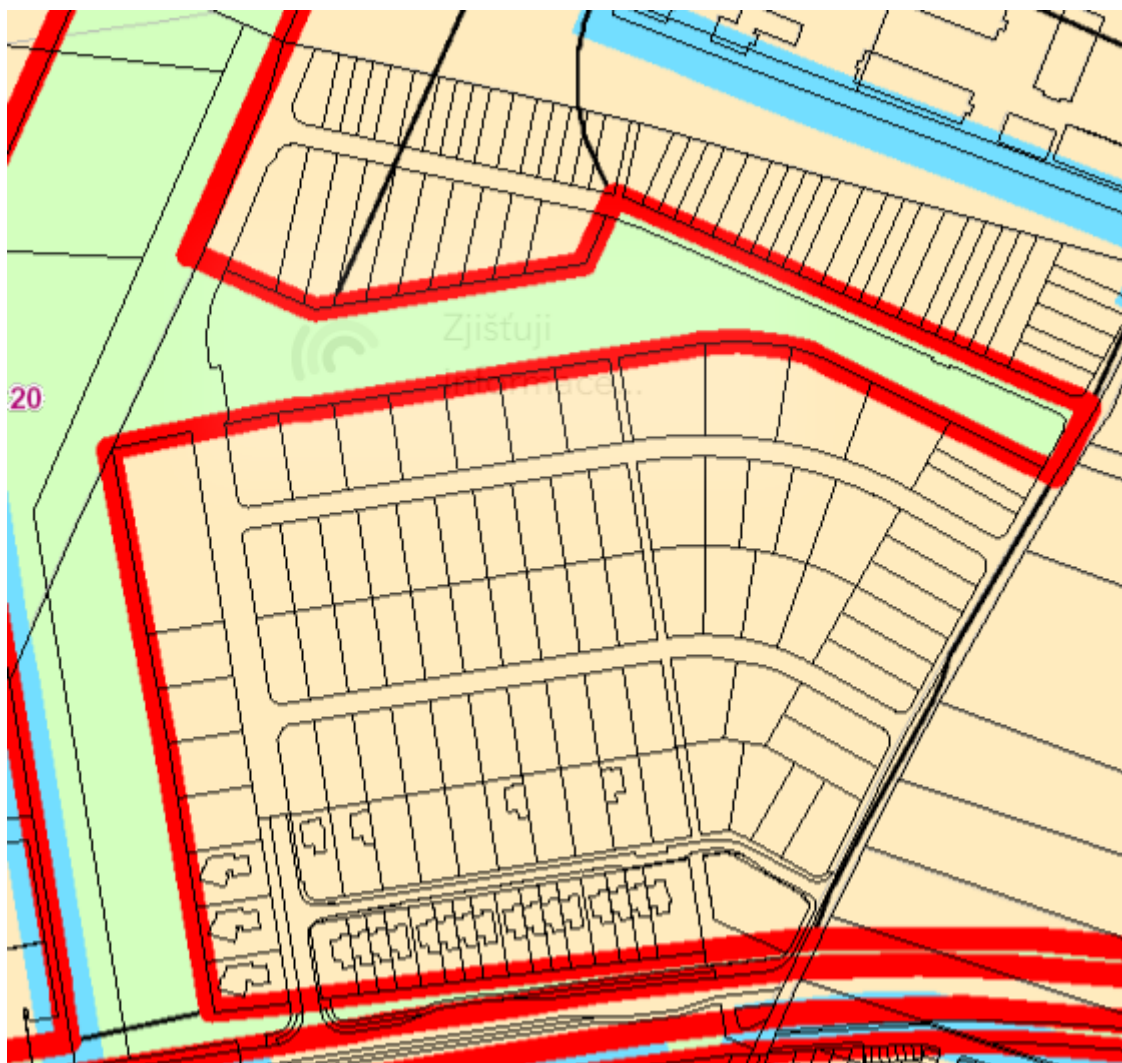
52. Městský soud tak souhlasí s žalovaným, že ne každá změna projektové dokumentace musí nutně vést k novému posouzení dotčenými orgány.
53. Žalovaný je názoru, že záměr byl změněn pouze o redukci jednoho rodinného domu, což nemá negativní vliv na zájmy chráněné dotčenými orgány. Žalobci v podané žalobě pouze tvrdí, že není zjevné, jak k tomuto názoru správní orgán dospěl, jelikož součástí správního spisu nejsou všechny verze projektové dokumentace. Žalobci nicméně již netvrdí, že by nebylo pravdivé tvrzení, že záměr byl redukován o jeden rodinný dům, a že záměr oproti původní projektové dokumentaci byl rozšířen a více tak zasahuje do zájmů chráněných dotčenými orgány. Žalobci se tak v námitce omezili pouze na tvrzení, že každá změna projektové dokumentace musí způsobit vydání nových závazných stanovisek, což s ohledem na výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, není názor správný.

II. 7 Nezákonné odnětí ze zemědělského půdního fondu

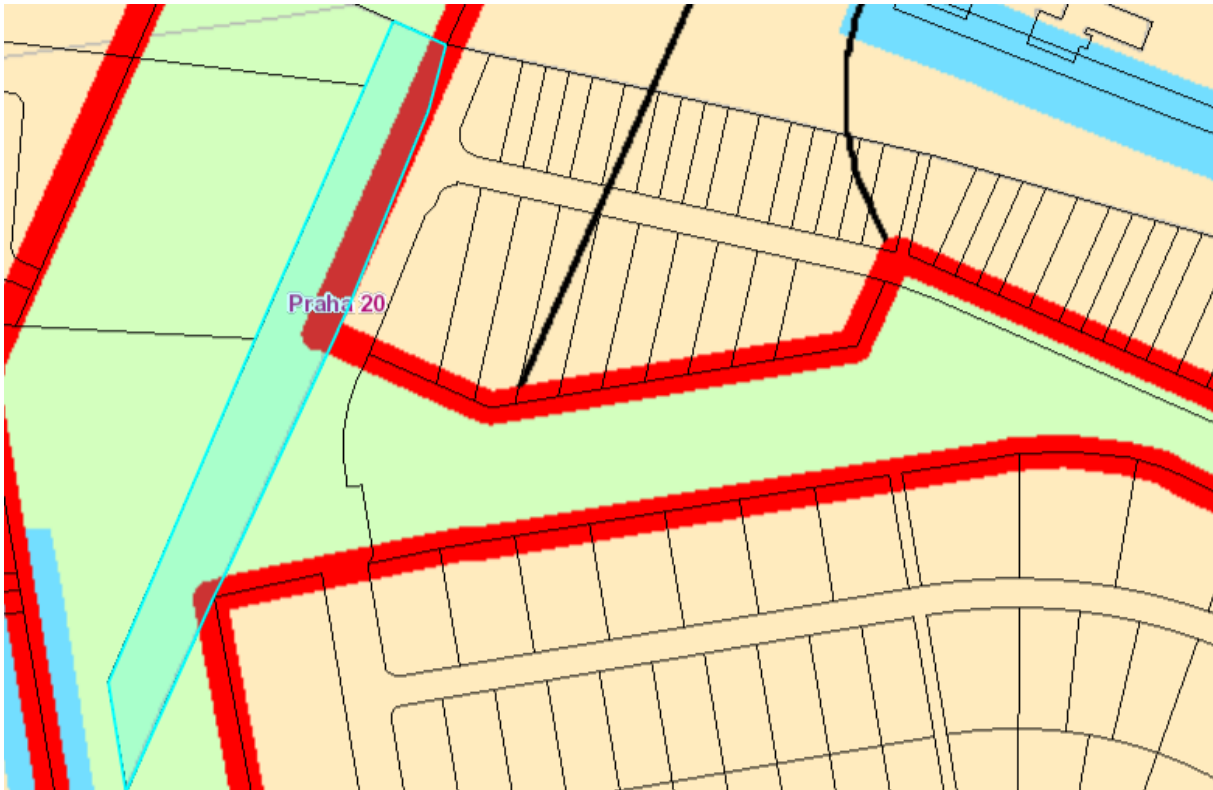
54. Jak již bylo avizováno v úvodu této kapitoly (body [6] až [9] tohoto rozsudku) žalobci nejsou oprávněni vznášet všechny námitky, ale pouze ty, které přímo zasahují do vlastnického nebo jiného věcného práva žalobce a) nebo do zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny v případě žalobce b). Zásah do zemědělského půdního fondu dle soudu nijak nezasahuje do vlastnického nebo jiného věcného práva žalobce a) a v žalobě toto ani netvrdí. Z § 1 odst. 1 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu plyne, že daný zákon má za cíl ochranu půdního fondu jakožto jednu ze složek životního prostředí a jeho ochranou se tak zajišťuje ochrana a zlepšování životního prostředí. Žalobce b) tak je oprávněn námitky uvedené v této podkapitole vznášet.

55. Žalobci v odvoláních brojili proti zákonnosti závazného stanoviska žalovaného ze dne 30. 6. 2017, č. j. MHMP 1031547/2017, kterým byl udělen souhlas s odnětím pozemků parc. č. XA a XB v k. ú. X ze zemědělského půdního fondu. Žalovaný proto v odvolacím řízení požádal nadřízený orgán o přezkum tohoto závazného stanoviska. Ministerstvo životního prostředí ve sdělení ze dne 3. 12. 2019, č. j. MZP/2019/500/2622, uvedlo, že podle § 4 odst. 9 stavebního zákona ve znění pozdějších předpisů (čímž dle soudu myslel ve znění účinném ke dni vydání sdělení) může změnit nebo zrušit napadené závazné stanovisko pouze ve lhůtě 1 roku ode dne jeho vydání.
56. Žalobce b) namítá, že dle žalovaného se na věc má aplikovat stavební zákon účinný do 31. 12. 2017, který přezkum závazného stanoviska v odvolacím řízení časově neomezoval. Sdělení Ministerstva životního prostředí tak nevychází z právní úpravy, jež žalovaný na věc aplikoval. Žalovaný je názoru, že na věc se má aplikovat bod 11 čl. II zákona č. 225/2017 Sb., jelikož přezkum závazného stanoviska je postupem, který nebyl zahájen před nabytím účinnosti dané novely (od 1. 1. 2018), a Ministerstvo životního prostředí tak postupovalo správně. Na danou otázku již dostatečně odpověděla judikatura Nejvyššího správního soudu. Kasační soud v rozsudku ze dne 16. 8. 2022, č. j. 4 As 136/2022-78, uvedl, že „na stavební řízení, včetně řízení odvolacího, které zahrnuje i potvrzení či změnu závazného stanoviska HZS napadeného v rámci odvolacích námitek, mělo být aplikováno přechodné ustanovení obsažené v čl. II bod 10. zákona č. 225/2017 Sb., podle něž mělo být postupováno dle stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017, které sporné ustanovení § 4 odst. 9 neobsahovalo.“ Jak již bylo uvedeno, správní řízení bylo zahájeno dne 29. 5. 2017, tedy přede dnem nabytí účinnosti novely. Ministerstvo životního prostředí tak mělo potvrdit nebo změnit závazné stanovisko žalovaného standardním postupem nehledě na lhůtu danou v § 4 odst. 9 stavebního zákona účinného ode dne 1. 1. 2018. Městský soud rovněž dodává, že i kdyby se na věc měl aplikovat novelizovaný stavební zákon, nic by to nezměnilo na skutečnosti, že Ministerstvo životního prostředí mělo závazné stanovisko přezkoumat. Jak totiž dovodil Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku sp. zn. 4 As 136/2022, novelizovaná právní úprava byla aplikovatelná pouze na přezkumné řízení, nikoliv na řízení o odvolání (viz body [51] až [57]). Námitka žalobce b) je tak důvodná. To nicméně samo o sobě nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož přestože Ministerstvo životního prostředí formálně odmítlo závazné stanovisko přezkoumat, nad rámec ve svém sdělení uvedlo svůj názor na posuzovaný záměr. Ministerstvo životního prostředí fakticky závazné stanovisko potvrdilo, i když formálně nesprávným postupem.
57. Žalobce b) dále sporoval právě věcné vypořádání svých námitek Ministerstvem životního prostředí. To uvedlo, že záměr je situován v zastavitelné ploše, proto není nutné, aby nad zájmem na ochranu zemědělského půdního fondu výrazně převážil jiný zájem [§ 4 odst. 3 a § 9 odst. 5 písm. c) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu]. Žalobce b) namítal, že tvrzení, že záměr je situován na zastavitelných plochách vymezených územním plánem, je nesprávné. Závazné stanovisko souhlasilo s odejmutím půdy pro komunikaci, která je umístěna v nezastavitelných plochách (zeleň městská a krajinná). V nezastavitelné ploše jsou umístěny komunikace, autobusová zastávka, zemní val, hřiště a vedení technické infrastruktury. Zastavitelné území není vymezeno územním plánem na celé ploše umísťované stavby. Výjimku z povinnosti posuzovat převažující veřejný zájem tak nelze použít pro odejmutí všech pozemků a závazné stanovisko tak mělo dle žalobce b) posoudit převažující zájem u části záměrů umístěných na nezastavitelných plochách.

58. Dle § 4 odst. 3 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu platí, že *zemědělskou půdu I. a II. třídy ochrany lze odejmout pouze v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad veřejným zájmem ochrany zemědělského půdního fondu.*
59. Podle § 9 odst. 5 písm. c) stejného zákona platí, že *při rozhodování o záměru se nepoužije § 4 odst. 3, jedná-li se o záměr c) na zastavitelné ploše vymezené v platném územním plánu.*
60. V platném územním plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy ve znění opatření obecné povahy č. 55 z roku 2018, ze kterého správní orgány zjevně vycházely, žalobcům je znám, jelikož jím (i s grafickými výňatky) v žalobě argumentují, a jehož grafická část je veřejně přístupná na internetové stránce <https://app.iprpraha.cz/apl/app/vykresyUP/>, jsou hranice zastavitelného a nezastavitelného území vymezeny následovně:

61. Žlutá barva vymezuje zastavitelné území a zelená barva nezastavitelné území. Červená linie je pak hranice mezi těmito dvěma typy území. Žalobkyně namítá, že závazné stanovisko vyjímalo půdu z ochrany zemědělského půdního fondu i ze zelených - nezastavitelných oblastí, aniž by v souladu s § 4 odst. 3 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu posoudilo převažující veřejný zájem. Městský soud s touto námitkou souhlasí.
62. Závazné stanovisko vyjímá parcelu č. XB v k. ú. X ze zemědělského půdního fondu v celé její výměře 3 811 m². Tato parcela se ve výřezu výše nachází v levé části, **zcela v nezastavitelném území**. Jedná se o světle modře zvýrazněnou parcelu:

63. Vyjmul-li žalovaný v závazném stanovisku i tuto parcelu, byl povinen v souladu s § 4 odst. 3 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu posoudit, zda *jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad veřejným zájmem ochrany zemědělského půdního fondu*. Uvedlo-li Ministerstvo životního prostředí ve svém sdělení, že závazné stanovisko vyjmul ze zemědělského půdního fondu pouze území nacházející se v zastavitelném území, nezakládá se tento názor na pravdě.
64. Ve vztahu k původnímu pozemku par. č. XA v k. ú. X seznal soud **závazné stanovisko nepřezkoumatelné**. Půda na tomto pozemku byla vyjmuta ze zemědělského půdního fondu pouze částečně (z celkové výměry 109 725 m² jen 63 800 m²), aniž by v závazném stanovisku bylo uvedeno, v jakých částech pozemku je půda odejmuta a v jakých částech je v zemědělském půdním fondu zase ponechána. V závazném stanovisku je uvedeno, že veškerá spisová i výkresová dokumentace se zasílá Úřadu městské části Praha X, který je příslušný pro stanovení výše odvodů. Následně je na poslední straně závazného stanoviska po rozdělovníku, kde je mimo jiné uveden i Úřad městské části Praha X, uvedeno: „*Příloha: č. 1 situační zákres etap; č. 2 dokumentace + podklady pro odnětí ZP ze ZPF*“. Z daného není zřejmé, zda jsou přílohy nedílnou součástí závazného stanoviska (nic takového není totiž v závazném stanovisku výslovně uvedeno) a je možné podle nich seznat, jaké části pozemku jsou odňaty a jaké jsou ponechány v zemědělském půdním fondu, nebo přílohy žalovaný pouze zasílá Úřadu městské části Praha X pro navazující postup výpočtu odvodu za odnětí půdy. Soud tak nemohl ani přezkoumat, zda alespoň ve vztahu k pozemku par. č. XA v k. ú. X je pravdivý názor Ministerstva životního prostředí, že závazné stanovisko odjímá půdu zařazenou pouze v zastavitelném území.
65. Žalobou napadené rozhodnutí je tak založeno na vadném závazném stanovisku. Z uvedených důvodů musel soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgány budou muset v navazujícím řízení vzít v úvahu rozsah, ve kterém je nutné odejmout půdu ze zemědělského půdního fondu, a tento i

v závazném stanovisku jednoznačně vymezit, aby nebylo sporné, jaké pozemky či části pozemků jsou vynětím dotčeny. Dospějí-li k názoru, že je pro realizaci záměru nutné vyjmout i pozemky (alespoň částečně) zařazené do nezastavitelného území, budou muset (nebude-li aplikovatelná jiná výjimka stanovená v § 9 odst. 5 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu), poměřit veřejné zájmy ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu.

66. Soud doplňuje, že nijak nehodnotil, zda bylo nutné vyjmout dané pozemky či jejich části ze zemědělského půdního fondu za tím účelem, aby na nich mohl být umístěn záměr (např. komunikace) nebo změněno jejich využití (např. zemní val). Takové posouzení by bylo nad rámec podané námitky, přičemž soud je přísně omezen ve svém přezkumu dispoziční zásadou řízení o žalobě. Pro posouzení žalobní námitky bylo podstatné pouze to, že závazné stanovisko částečně vyjmul ze zemědělského půdního fondu půdu, jež byla zařazena v nezastavitelném území bez posouzení převažujícího veřejného zájmu nad zájmem ochrany zemědělského půdního fondu, a částečně bylo nepřezkoumatelné.

II. 8 Neposouzení nezákonnosti stanoviska EIA

67. Žalobci namítají, že v pořadí druhém odvolání brojili i proti závaznému stanovisku EIA žalovaného ze dne 9. 6. 2016, č. j. MHMP 1009336/2016/EIA/VI/991/Lin, avšak žalovaný odkázal na přezkum závazného stanoviska z předchozího odvolacího řízení a nevyžádal si potvrzení nebo změnu znovu. Dle žalobců není zároveň správný názor, dle kterého přezkum závazného stanoviska byl omezen lhůtou.
68. Obdobně jako v podkapitole II. 7 (bod [54] tohoto rozsudku) i v této otázce není žalobce a) oprávněn k podání této námitky, jelikož z námitky nijak neplyne, že by se přímo dotkla jeho práv vlastníka sousední nemovitosti. Tuto žalobní námitku je oprávněn vznést žalobce b).
69. Jak již bylo uvedeno výše v podkapitole II. 7 (bod [56] tohoto rozsudku) na věc nejenom, že se neaplikuje stavební zákon účinný od 1. 1. 2018, ale i kdyby se aplikoval, i tak § 4 odst. 9 stavebního zákona účinného ode dne 1. 1. 2018 dopadá pouze na přezkumné řízení, nikoliv na odvolací řízení. Obdobně jako v podkapitole II. 7 i v tomto případě nicméně Ministerstvo životního prostředí přes svůj nesprávný názor ve sdělení ze dne 4. 5. 2018, č. j. MZP/2018/500/575, nad rámec i věcně přezkoumalo závazné stanovisko ze dne 9. 6. 2016, a tím fakticky potvrdilo závazné stanovisko EIA.
70. Jak bylo rovněž uvedeno výše v bodě [51] tohoto rozsudku, v zájmu procesní ekonomie není nutné nechat zpracovat nové závazné stanovisko vždy, když dojde ke změně záměru, ale pouze tehdy, dojde-li k takové změně záměru, která může mít vliv na zájem chráněný zvláštním zákonem. Zastával-li žalovaný názor, že záměr nedostal takové změny, aby bylo nutné vyžádat si nové závazné stanovisko, je akceptovatelný i názor, že není nutné vyžádat nové potvrzení tohoto závazného stanoviska, když k němu již fakticky došlo v předchozím odvolacím řízení.
71. Namítá-li žalobce b), že mezi odvolacím řízením došlo k doplnění spisu a úpravě projektu, které mohlo mít vliv na obsah a výsledek přezkumu, toto doplnění a úpravu nijak více nespecifikuje. Jak bylo uvedeno, pouze fakt, že dojde ke změně záměru automaticky nezpůsobuje nutnost nového odborného posouzení. Chtěl-li žalobce b), aby se posouzením změny soud více zabýval, měl svůj názor více konkretizovat. V míře této obecnosti soud pouze uvádí, že souhlasí s žalovaným, že změna spočívající v redukci jednoho bytu není s to

více negativně zasáhnout do zájmů chráněných zvláštními předpisy (obdobně bod [53] tohoto rozsudku).

II. 9 Porušení podmínek závazného stanoviska EIA

72. Žalobci namítají, že závazné stanovisko EIA ze dne 9. 6. 2016 posuzovalo ČOV jako stavbu dočasnou (s přesně vymezenou dobou trvání) a s kapacitou 550 ekvivalentních obyvatel. Podle projektové dokumentace však stavba ČOV je naplánovaná na 700 ekvivalentních obyvatel a není dočasná, ale její trvání je plánováno do zkapacitnění ČOV Č., k čemuž nikdy nemusí dojít.
73. V závazném stanovisku EIA je v části popisu záměru uvedeno následující: „Čištění splaškových odpadních vod je dimenzováno na požadovanou kapacitu 550 připojených obyvatel z lokality B. v.. [...] Úřad městské části Praha X však při projednávání projektové dokumentace stanovil požadavek dimenzovat kapacitu ČOV o 150 ekvivalentních obyvatel více pro případné připojení dalšího záměru v oblasti, se kterou se v budoucnu uvažuje. ČOV na toto bude technicky připravena. Stavba ČOV je dočasná, po zprovoznění zkapacitnění PČOV Č., bude odstavena.“ Z tohoto jasně plyne, že dotčený orgán posuzoval záměr s kapacitou 700 ekvivalentních obyvatel a se zamýšleným trváním do zkapacitnění ČOV Č.
74. V části III. Podmínky pro fázi provozu závazného stanoviska je uvedeno, že „provozovat technologii čištění odpadních vod v rámci ČOV B. V. jako stavbu dočasnou, a to na EO 550, po zprovoznění rekonstruované ČOV Č. bude ČOV B. V. bezprostředně odstavena a veškeré splaškové vody budou odváděny na ČOV Č., která bude mít dostatečnou kapacitu na převzetí splaškových vod“. Tato již závazná podmínka stanoví, že ČOV bude provozována na kapacitu 550 ekvivalentních obyvatel a znovu stanoví, že ČOV bude provozována do zprovoznění ČOV Č.
75. Žalobci namítali, že dočasnost stavby by měla být stanovena s jasně ohraničenou dobou trvání. Tak by tomu skutečně mělo být, myslí-li dotčený orgán „dočasnost“ stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona (*Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání.*). Tak tomu však není, když dotčený orgán zjevně slovu „dočasnost“ přiřazoval obecný význam tohoto slova, tedy opak trvalého a nikoliv definovaný smysl tohoto slova dle stavebního zákona.
76. Co se týče námitky porušení kapacity 550 ekvivalentních obyvatel, soud uvádí, že podmínka III. ze závazného stanoviska není v územním rozhodnutí zahrnuta, a to z toho důvodu, že územní rozhodnutí stanoví podmínky umístění stavby, nikoliv následného provozu. Podmínka III. - Podmínky provozu - stanoví právě až podmínky provozu, nikoliv umístění stavby. Soud rovněž souhlasí s žalovaným, že ve správním spisu je založeno vyjádření dotčeného orgánu posuzování vlivů ze dne 31. 5. 2017, č. j. MHMP 893144/2017, kde je uvedeno, že ČOV je dimenzována na 700 EO, což nepovažuje za změnu záměru podle § 9a odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, a proto nebude vydáno nové závazné stanovisko.

II. 10 Nesprávné posouzení hlukové a imisní zátěže

77. Žalobci namítali, že nebylo reagováno na jejich námitky týkající se přispění k dosažení cíle Programu zlepšování kvality ovzduší pro aglomeraci Praha. Tuto námitku vznesli v odvolání v bodě 26 v rámci námitky týkající se hlukové a imisní zátěže a žalovaný se jí zabýval na stranách 30 - 35 žalobou napadeného rozhodnutí, kde zejména odkázal na stanoviska dotčených orgánů, jež jednotlivé složkové chráněné zájmy zastupují. Jak již bylo

uvedeno v bodě [4] tohoto rozsudku, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odkazem a rekapitulováním stanovisek dotčených orgánů žalovaný dle soudu reagoval implicitně na námitky týkající se kvality ovzduší. Takový postup nelze považovat za nesprávný, jež by vyústil ve vadu nepřezkoumatelnosti.

78. K námitce nepřezkoumání závazného stanoviska EIA v pořadí druhém odvolacím řízení městský soud odkazuje na podkapitulu II. 8, kde se danou námitkou zabýval.
79. Žalobci namítají, že v odvolacím řízení bylo zcela nahrazeno závazné stanovisko Úřadu městské části Praha X ze dne 10. 11. 2015, sp. zn. MCP20 14925/2015/OŽDP, když přezkumné závazné stanovisko žalovaného ze dne 3. 12. 2019, č. j. MHMP 2320435/2019, předchozí závazné stanovisko označilo za zcela nedostatečné a samo se k problematice vyjádřilo. Dle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2022, č. j. 4 As 136/2022-78), platí, že *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska*. Správní řád tak v odvolacím řízení umožňuje pouze potvrzení nebo změnu závazného stanoviska, nikoliv jeho zrušení a přepracování dotčeným orgánem, jež závazné stanovisko vydal. Přesně tímto způsobem žalovaný v pozici dotčeného orgánu postupoval, když změnil závazné stanovisko Úřadu městské části Praha X. Jednalo se tak o zcela legální postup.
80. Žalobci namítají, že závazné stanovisko Úřadu městské části Praha X ze dne 18. 12. 2019, č. j. MCP20 024029/2019/OZPD/Varg, týkající se ochrany ovzduší, bylo do řízení doplněno až v odvolacím řízení. Takový postup nepovažuje městský soud za bez dalšího nesprávný. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu může odvolací správní orgán pořizovat nové podklady. Žalovaný zároveň dal odvolatelům možnost se k doplněným podkladům vyjádřit podle § 36 odst. 3 správního řádu, tudíž žalobci mohli proti nově vydanému závaznému stanovisku brojit v odvolacím řízení. To by následně způsobilo nutnost vyžádání potvrzení nebo změny tohoto závazného stanoviska od nadřízeného orgánu. Žalobci tak však nepostupovali.
81. Žalobci namítali, že žalovaný se nedostatečně zabýval jejich námitkami stran dopravní intenzity. Žalovaný k nim uvedl, že se jedná pouze o nadsazený odhad, jelikož prodejna v rodinném domě neumožňuje deponovat obsah nákladních automobilů denně. Žalobci namítají, že do prodejny bude zájždět zvláště dodavatel pečiva, ovoce a zeleniny atd. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek kasačního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, nebo ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). V míře obecnosti, jež žalobci tuto námitku koncipovali, soud uvádí, že se jedná pouze o spekulaci žalobců, jakým způsobem bude předmětná prodejna zásobována. Soud souhlasí s žalovaným, že názor žalobců je pouhým odhadem.
82. Žalobci namítali, že nebylo řádně přezkoumáno závazné stanovisko žalovaného ze dne 30. 11. 2015, č. j. MHMP 2054863/2015. Žalobci v žalobě namítají pouze procesní čistotu správního řízení, aniž by brojili proti samotnému věcnému obsahu závazného stanoviska.

Jak bylo uvedeno výše v bodě [9] tohoto rozsudku každý z žalobců může chránit pouze svá práva či zájmy, jež jsou mu svěřeny k ochraně. Mezi tyto však procesní čistota řízení nepatří. Nad rámec soud odkazuje na bod [56] tohoto rozsudku, kde se již zabýval otázkou přezkumu závazného stanoviska a kde i uvedl, že přestože nadřízený dotčený orgán postupoval vadně, věcně závazné stanovisko přezkoumal. To se stalo i nyní v případě sdělení Ministerstva životního prostředí ze dne 19. 11. 2019, č. j. MZP/2019/500/2145, které rovněž věcně přezkoumalo závazné stanovisko žalovaného ze dne 30. 11. 2015.

II. 11 Chybějící stanoviska a vyjádření

83. Žalobci namítají, že žadatel neměl všechna potřebná vyjádření od vlastníků a správců sítí technické infrastruktury, která byla doložena až v odvolacím řízení. Tím byla porušena procesní práva žalobců na dvoustupňové správní řízení.
84. Tato námitka se nedotýká ani zájmů ochrany přírody, jež může chránit žalobce b), ani tím není přímo dotčeno právo žalobce a) v pozici vlastníka sousední nemovitosti. Tato námitka v souladu s dříve vysvětleným rozdělením přípustnosti žalobních námitek (bod [9] tohoto rozsudku) není přípustná.
85. Pro úplnost nicméně soud odkazuje i na bod [71] tohoto rozsudku, kde se i věcně zabýval obdobnou námitkou se závěrem, že v odvolacím řízení je možné doplňovat podklady rozhodnutí.

II. 12 Nedostatky dokumentace

86. Žalobci namítají, že projektová dokumentace má vady. Obdobně jako v podkapitole II. 11 tohoto rozsudku, i zde se jedná o námitky, které směřují do oblastí, do kterých nejsou námitky žádného z žalobců přípustné (více viz bod [9] a [84] tohoto rozsudku). Žalobci nenamítají, že by jim chyby v dokumentaci znemožňovaly vznášet takové námitky, k nimž ze své pozice jsou oprávněni.
87. Nad rámec uvedeného soud odkazuje na strany 37 až 39 žalobou napadeného rozhodnutí, kde se s danou námitkou žalovaný dostatečně zabýval. Městský soud připomíná, že skutečnost, že se soud do velké míry ztotožní se závěry a úvahami žalovaného správního orgánu či na ně v některých částech v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení odkáže, samo o sobě nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nemůže založit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). V souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále opakovat již jednou vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry správních orgánů. Panuje-li mezi názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí shoda, není důvod, proč by na něj rozsudek nemohl v podrobnostech odkázat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).

II. 13 Nevhodný recipient J. „potoka“

88. Žalobci namítají, že J. potok nemá zaručený průtok. Napojení ČOV na tento potok z něj udělá bažinu s množstvím komárů.
89. Městský soud, shodně jako žalovaný na str. 36 žalobou napadeného rozhodnutí, odkazuje na odborný posudek - Posouzení povodí a kapacity jirenského potoka v katastrálním území H. P. (ČVUT, prosinec 2016), kde je na str. 34 - 36 uvedeno, že průtok J. potoka není velký, nicméně „od výustě PČOV je každopádně situace jiná. PČOV vypouští vody nepřetržitě i v suchém období a tok je dostatečně vodný.“ Z tohoto plyne, že J. potok není jednoznačně

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

vyschlý. Zároveň Povodí Labe ve svých stanoviscích ze dne 27. 11. 2015 a rovněž ze dne 11. 10. 2018 sice uvedlo, že recipientem by pro odvod vyčištěných odpadních vod měla být vodoteč se zaručeným trvalým průtokem, nicméně i tak souhlasilo s umístěním ČOV s výustí do J. potoka.

II. 14 Zásobování pitnou vodou

90. Žalobci namítali, že v záměru je nedostatečně řešen tlak ve vodovodu v lokalitě Č., kde je tlak nízký.
91. Žalobci se v této námitce opět staví do pozice obecného ochránce zákonnosti, která jim nepřísluší. Žalobce b) netvrdí, jaký dopad by měl nízký tlak v infrastruktuře na zájmy chráněné zákony o ochraně přírody. Obdobně ani žalobce a) v žalobě netvrdí, jaký vliv má nízký tlak na jeho práva vlastníka sousední nemovitosti. Není povinností soudu za žalobce a) domýšlet případné důvody, pro které by mohl být na svých právech dotčen. K tomu soud rovněž uvádí, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není možné pouze odkázat na obsah odvolání, ale je nutné explicitně v žalobě vymezit své námitky a argumentaci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 As 284/2018-38).
92. Nehledě na to, v řízení se vyjádřila jak Pražská vodohospodářská společnost a.s. (vyjádření ze dne 19. 12. 2016 a ze dne 1. 11. 2018) z pozice vlastníka sítě, tak i Pražské vodovody a kanalizace a. s. (vyjádření ze dne 23. 12. 2015 a ze dne 27. 11. 2018) z pozice provozovatele sítě, kteří se záměrem souhlasili. Na tato vyjádření žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí na str. 6 odkázal. Toto odkázání považuje soud za dostatečné a jeho rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné, jak žalobci namítají.

II. 15 Porušení zákona o lesích

93. Námitka týkající se porušení zákona o lesích je neprojednatelná, jelikož není vůbec zřejmé, co žalobci namítají. Na str. 12 žaloby zrekapitulovali svoji námitku vznesenou v odvolání a reakci na tuto námitku žalovaným v rozhodnutí o odvolání. Nic dalšího žalobci v podané žalobě neuvedli. Není tak zřejmé, co po soudu stran této námitky požadují, zda alespoň považují vypořádání žalovaného za nedostatečné, nepřezkoumatelné nebo nesprávné. Žalovaný přitom na námitku reagoval na str. 8 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobci musí zásadně reagovat na argumentaci správního orgánu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které správní orgán uvedl, nesprávné (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2023, č. j. 8 Afs 165/2021-34).

II. 16 Nevymezené ochranné pásmo ČOV

94. Žalobci namítají, že v souladu s § 83 stavebního zákona mělo být stanoveno kolem ČOV ochranné pásmo. Tím se však správní orgány nezabývaly. V projektové dokumentaci je rovněž ochranné pásmo navrženo pouze na 24 metrů, nikoliv 25 metrů.
95. Dle § 83 odst. 1 stavebního zákona platí, že *rozhodnutí o ochranném pásmu chrání stavbu, zařízení nebo pozemek před negativními vlivy okolí nebo chrání okolí stavby či zařízení nebo pozemku před jejich negativními účinky*.
96. Z uvedeného plyne, že ochranné pásmo se stanovuje nejen k ochraně samotné stavby, ale i okolí stavby. Tím může být zasaženo do práv žalobce a) a i do zájmů chráněných žalobcem b).

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

97. Podle § 86 odst. 4 stavebního zákona platí, že *stanoví-li tak zvláštní právní předpis, nebo pokud bude navrhovaný záměr svými negativními vlivy překračovat limitní hodnoty stanovené zvláštními právními předpisy za hranicí pozemku určeného k jeho realizaci, předloží žadatel současně žádost o vydání rozhodnutí o ochranném pásmu.*
98. Podle § 86 odst. 5 stavebního zákona *pokud žádost neobsahuje požadované náležitosti, stavební úřad vyzve žadatele k jejímu doplnění a řízení přeruší; usnesení o přerušení se oznamuje pouze žadateli. Pokud dokumentace pro vydání územního rozhodnutí není zpracována projektantem, stavební úřad řízení zastaví; usnesení o zastavení řízení se doručuje pouze žadateli.*
99. Z citovaných ustanovení plyne, že stanoví-li tak zákon, či záměr bude překračovat limitní hodnoty, je nutné k žádosti o vydání územního rozhodnutí předložit i žádost o vydání rozhodnutí o ochranném pásmu. Neučiní-li tak žadatel, je povinností stavebního úřadu vyzvat žadatele k doplnění tohoto rozhodnutí nebo žádosti (viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2020, č. j. 5 As 469/2019-26).
100. Podle § 77 písm. e) stavebního zákona platí, že územním rozhodnutí je rozhodnutí o ochranném pásmu. Územní rozhodnutí se vydává na žádost (§ 86 stavebního zákona). Správní orgány tak mají pravdu v tom, že rozhodnutí o stanovení ochranného pásma nelze vydat bez žádosti žadatele. Jak bylo nicméně uvedeno, je-li nutné stanovit ochranné pásmo, správní orgány musí žadatele vyzvat k podání žádosti o rozhodnutí o ochranném pásmu.
101. V posuzované věci je tak důležité, zda je naplněna hypotéza § 86 odst. 4 stavebního zákona - zda k realizaci ČOV je dle zvláštního právního předpisu nutné stanovit ochranné pásmo, nebo negativní vlivy ČOV budou překračovat limitní hodnoty stanovené právními předpisy.
102. Žalobci v podané žalobě namítali, že se správní orgán měl zabývat právě touto otázkou, zda mělo být stanoveno kolem ČOV ochranné pásmo. V podaném odvolání žalobci namítali, že ČOV bude zapáchat, z čehož dovozovali nutnost stanovení ochranného pásma. Žalovaný k této námitce uvedl, že „*při navržení ČOV tak, aby byla zajištěna eliminace zápachu, není zákonem stanovena povinnost žádat spolu s umístěním stavby také o rozhodnutí o ochranném pásmu.*“ Z této citace plyne, že žalovaný se otázkou, zda mělo být stanoveno ochranné pásmo kolem ČOV zabýval. Toto tvrzení žalobci v podané žalobě již nijak nerozporovali. Soud vázán žalobními námitkami tak není oprávněn tento názor podrobit přezkumu.
103. Dospěl-li žalovaný k názoru, že ve věci nebylo nutné stanovit ochranné pásmo (a tento názor žalobci nerozporovali), není podstatné, zda v projektové dokumentaci bylo ochranné pásmo zakresleno v šíři 24 nebo 25 metrů.

II. 17 Porušení povinnosti dle § 76 stavebního zákona

104. Podle § 76 odst. 2 stavebního zákona platí, že *každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, za tímto účelem si může vyžádat územně plánovací informaci, nejsou-li mu podmínky využití území a vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu známy.*
105. Žalobci namítají, že umísťovaná ČOV nebude šetrná k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb a bude je obtěžovat zápachem, což může mít vliv na lidské zdraví. ČOV by mohla být umístěna k halám - šetrněji k zájmům sousedů. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí k této námitce uvedl, že tvrzení žalobců není podloženo

relevantními fakty - podle závazného stanoviska EIA ze dne 9. 6. 2016 nebude mít záměr významný vliv na životní prostředí. Podle žalobců závazné stanovisko EIA stanovilo řadu podmínek k eliminaci zápachu z ČOV, z čehož plyne, že ČOV bude zapáchat. Závazné stanovisko se zabývalo vlivem na životní prostředí, což není stejná kategorie jako posouzení šetrnosti k zájmům sousedů.

106. Soud souhlasí s žalobci, že závazné stanovisko EIA ze dne 9. 6. 2016 stanovilo řadu podmínek k eliminaci zápachu. Tyto podmínky převzal stavební úřad do územního rozhodnutí (výrok III, bod 14, podbod 7). Územní rozhodnutí tak dle soudu dostatečně stanovilo podmínky a omezení, které způsobí eliminaci zápachu z ČOV. Tím je naplněn § 76 stavebního zákona, aby byl záměr šetrný k zájmům sousedů. Městský soud doplňuje, že požadavek šetrnosti nutně neznamená požadavek na řešení, které je nejšetrnější k zájmům sousedů.
107. Nad rámec lze rovněž zmínit, že závazné stanovisko EIA ze dne 9. 6. 2016 stanovilo rovněž podmínky k eliminaci zápachu v pro následný provoz ČOV (část III. Podmínky pro fázi provozu body 14 - 16, obdobně viz bod [76] tohoto rozsudku).

II. 18 Nesprávné posouzení odstupové vzdálenosti od ČOV

108. Žalobci namítají, že nebyla dodržena odstupová vzdálenost ČOV od obytné výstavby podle čl. 8 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, dle kterého musí vzájemné odstupy od staveb splňovat požadavky urbanistické, architektonické, hygienické a požadavky na životní prostředí. Správní rozhodnutí se tímto dle žalobců nezabývala.
109. Jak již bylo uvedeno v předchozí podkapitole (bod [106] tohoto rozsudku), územní rozhodnutí stanovilo podmínky, za kterých bude minimalizován zápach z ČOV. Závazné stanovisko EIA ze dne 9. 6. 2016 rovněž stanovilo pro další provoz ČOV podmínky k eliminaci zápachu. Shodnou úvahu žalovaný uvedl v žalobou napadeném rozhodnutí (např. str. 24, 26 nebo 30), není tak důvodná námitka, že by se danou otázkou správní orgány nezabývaly.

II. 19 Pohoda bydlení

110. Žalobci namítají, že záměr je tak velkého rozsahu, že dojde k narušení jejich pohody bydlení. Žalobcům i sousedům by se žilo lépe, bylo by v záměru naplánováno více zeleně, hustota záměru byla nižší, ČOV a trafostanice byla umístěna na jiném místě a záměr přinášel do území dostatek občanské vybavenosti.
111. Městský soud na tomto místě znovu opakuje, že žalobci jsou oprávněni vznášet pouze takové námitky, jejichž postavení v řízení jim přísluší. Žalobce b) se do řízení přihlásil jako spolek chránící zájmy životního prostředí. Pod takové oprávnění nespadá námitka pohody bydlení. Žalobce a) zase nemůže hájit pohodu bydlení všech sousedů, ale pouze tu vlastní. Nemůže tak namítat, že pohodu bydlení naruší celkem 150 hlučících tepelných čerpadel, jelikož v blízkosti jeho nemovitosti (Kludských 2740/4), nemá být umístěn ani jeden z rodinných domů, ale toliko ČOV. Školka má být umístěna zase na druhé straně celého záměru.
112. Pohodou bydlení se stavební úřad rovněž zabýval na str. 94 územního rozhodnutí. Žalovaný se jí s ohledem na podané námitky zabýval v žalobou napadeném rozhodnutí v části 22 na stranách 25 až 27. Žalobce a) v podané žalobě na tuto argumentaci reaguje v zásadě velmi obecně, když nesouhlasí s žalovaným, že k narušení pohody bydlení nedojde. Prostý nesouhlas s úvahou správního orgánu nicméně není dostatečný k zneplatnění jeho argumentace (např. poukaz na bezzápachovou technologii ČOV). Městský soud rovněž

dodává, že pohodou bydlení nelze zamezit rozvoji území, za situace, kdy pozemky v sousedství žalobce a) jsou dle územního plánu zařazeny v zastavitelném území (viz bod [61] tohoto rozsudku).

II. 20 Nesprávné vymezení účastníků řízení

113. Žalobci namítali, že v řízení o dělení pozemků bylo příliš úzké pojetí účastníků. Z tohoto řízení byli vyloučeni. Způsob rozdělení přitom definuje umístění staveb, jež respektují rozdělení pozemků.
114. Městský soud k této námitce uvádí, že všechna tři řízení (o dělení pozemku, o změně využití území a o umístění stavby) byla již na počátku řízení (dne 30. 6. 2017) spojena do jednoho společného řízení dle § 140 správního řádu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 5. 2020, č. j. 2 As 362/2018-42, uvedl, že tzv. vedlejší účastníci řízení (dle § 27 odst. 2 správního řádu) nejsou automaticky účastníky každého ze spojených řízení. Žalobci, minimálně v řízení o vydání územního rozhodnutí, kterým se umísťuje záměr, jsou právě vedlejšími účastníky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2022, č. j. 5 As 346/2021-55, nebo bod [38] rozsudku městského soudu ze dne 3. 10. 2023, č. j. 5 A 141/2020-162).
115. Žalobce a) by mohl být účastníkem řízení o dělení pozemků dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona (je-li jeho vlastnické právo územním rozhodnutím přímo dotčeno) a žalobce b) dle § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona ve spojení s § 70 odst. 3 a odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny (jedná-li se o řízení, při nichž mohou být dotčeny zájmy na ochraně přírody a krajiny).
116. Městský soud souhlasí s žalovaným, že ve vztahu k žalobci a) není dělením pozemků *přímo* zasaženo jeho vlastnického nebo jiného věcného práva. Až následným využitím těchto pozemků, může dojít k přímému zásahu do jeho práv. Skutečnost, že pozemky budou rozděleny na jednotlivé parcely neznamena, že již nelze nijak brojit proti např. hustotě zástavby. Tyto otázky jsou mimo jiné předmětem právě územního řízení o umístění staveb.
117. Obdobně i ve vztahu k žalobci b) nelze dospět k názoru, že pouze rozdělením pozemků dochází k zásahu do životního prostředí. Rozdělení pozemků samo o sobě nepředurčuje, jak bude pozemek využíván. Pozemky je možné zase zpět scelit nebo je i možné postavit stavbu na více různých parcelách, a to i když budou ve vlastnictví více různých osob.
118. Namítali-li žalobci, že účastníky řízení nebyly jiné osoby než žalobce a) a b), soud opakuje, že žalobcům nepřísluší role obecného ochránce zákonnosti rozhodnutí (bod [91] tohoto rozsudku). Nemohou tak chránit zájmy jiných osob, jež účastníky řízení nebyly.

II. 21 Zaměnitelné využití pozemků

119. Žalobci namítají, že v rozhodnutí o dělení pozemků není dostatečně přesné určení užití pozemku o výměře cca 23 738 m² a je nutné jej rozdělit podrobněji.
120. Jak bylo uvedeno v předchozí podkapitole II. 20 žalobci nebyli účastníky řízení o dělení pozemků, jelikož toto řízení a v něm vydané rozhodnutí nijak nezasahuje do práv, jež jsou oprávněni chránit. Z toho důvodu nejsou oprávněni vznést tuto námitku.
121. Nad rámec uvedeno lze poukázat na vypořádání dané námitky žalovaným v části 27 na str. 35 žalobou napadeného rozhodnutí, kde odkázal na grafické přílohy k územnímu rozhodnutí, jež jsou jeho součástí, a ze kterých přesné určení pozemků plyne.

II. 22 Neplatná plánovací smlouvy

122. Žalobci namítají, že Městská část Praha X podepsala s jedním ze stavitelů plánovací smlouvu. Tato smlouva je však neplatná, jelikož Městská část Praha X nemá k uzavírání smluv oprávnění.
123. Tato namítaná vada nijak nezasahuje do právní sféry žádného z žalobců (viz bod [9] tohoto rozsudku), jelikož jí není sledován ani zájem na ochraně životního prostředí, ani tím není přímo zasaženo vlastnické nebo jiné věcné právo žalobce a) jakožto vlastníka nemovitosti sousedící se záměrem. Daná námitka je tak nepřipustná.

II. 23 Nezveřejnění příloh plánovací smlouvy

124. Žalobci namítají, že nebyly zveřejněny přílohy plánovací smlouvy, které se týkají např. splaškové kanalizace. Žalobci rovněž namítají, že pro informování o projektu bylo důležité vědět, kdo bude provozovat splaškové kanalizace a za jakých podmínek. Tyto informace umožňovaly učinit si představu o intenzitě dotčení a posoudit, zda splašková kanalizace bude provozována v souladu se zákonem.
125. Tuto námitku žalobci vznesli již v podaném odvolání, kde namítali, že přílohy plánovací smlouvy nebyly zveřejněny dle zákona č. 340/2015 Sb., o zvláštních podmínkách účinnosti některých smluv, uveřejňování těchto smluv a o registru smluv (zákon o registru smluv). Touto námitkou tak žalobci namítají porušení zákona, jež se mělo uskutečnit mimo správní řízení a mimo jakoukoliv činnost správních orgánů. Městskému soudu není jasné, jakým způsobem tato namítaná vada mohla mít vliv na zákonnost územního rozhodnutí. Namítají-li žalobci, že bez zveřejněných příloh si nemohli učinit představu o provozovateli splaškové kanalizace, soud uvádí, že provoz kanalizace není v územním řízení řešen. Jedná se až o následnou fázi (viz bod [76] tohoto rozsudku).

II. 24 Neprokázání dostatečného osvětlení jednotlivých staveb

126. Žalobci namítají, že v umísťovaných stavbách není dostatečně zajištěno jejich osvětlení a proslunění. Žalobci rovněž namítají, že požadavky na osvětlení a proslunění mohou mít vliv na to, že zástavba nebude umístěna tak hustě, což by mělo dopad na to, že např. ČOV nebude tak blízko a např. umísťovaná školka bude přístupnější.
127. Namítaná vada nijak nezasahuje do právní sféry žádného z žalobců (viz bod [9] tohoto rozsudku), jelikož jí není sledován ani zájem na ochraně životního prostředí, ani tím není přímo zasaženo vlastnické nebo jiné věcné právo žalobce a) jakožto vlastníka nemovitosti sousedící se záměrem. Vnitřní osvětlení a proslunění umísťovaných budov nemůže nijak ovlivnit životní prostředí a rovněž nijak přímo nedopadá do právní sféry žalobce a). Soud souhlasí s názorem, že hygienické limity osvětlení mohou způsobit jiné rozložení umísťovaných budov, což by mohlo mít vliv na práva žalobců. Až toto jiné umístění by nicméně mělo vliv na práva žalobců, nikoliv to, že v umísťovaném domě bude příliš šero. Žalobci dovozují svoje oprávnění vznést danou námitku nikoliv z dotčení na svých právech, ale z důsledku jejich námitky (byla-li by seznána důvodnou) na svá práva. Dané lze přirovnat k situaci, kdy by spolek na ochranu životního prostředí namítal, že stavebník řádně neodvádí daně. Odváděl-li by řádně daně, neměl by dostatečný kapitál a mohl by postavit jen polovinu domů, což by způsobilo, že území by nebylo zastavěné v takové hustotě, mohlo by zůstat zástavbou nedotčené, a tím pádem by nebylo zasaženo do životního prostředí v takové míře. Tato úvaha je zcela absurdní. Námitka žalobců je tak tak nepřipustná.

II. 25 Školská stavba nevyhovuje vyhlášce č. 410/2005 Sb. a platné legislativě

128. Žalobci namítali, že projektová dokumentace školky má nedostatky. Tyto námitky žalovaný dostatečně nevypořádal. K argumentaci žalovaného, že se námitka netýká práv žalobců, žalobci v žalobě namítají, že žalobce a) bydlí v bezprostřední blízkosti školky a je tak pravděpodobné, že jeho děti budou školku navštěvovat. Jeho práv se dotýká to, zda jeho děti budou mít z důvodu nedostatečných hygienických poměrů vhodnou stravu.
129. Tato namítaná vada nijak nezasahuje do právní sféry žádného z žalobců (viz bod [9] tohoto rozsudku), jelikož jí není sledován ani zájem na ochraně životního prostředí, ani tím není přímo zasaženo vlastnické nebo jiné věcné právo žalobce a) jakožto vlastníka nemovitosti sousedící se záměrem. Namítá-li žalobce a), že jeho děti budou školku navštěvovat, což má dopad do jeho práv, soud uvádí, že žalobce a) má oprávnění vznášet námitky pouze v tom rozsahu, ve kterém dochází k zásahu do jeho vlastnického nebo jiného věcného práva. Stejnou logikou jakou zastává žalobce a) ohledně zdraví jeho dětí by se do územního řízení mohla přihlásit osoba, jež by pouze tvrdila, že někdy v budoucnu bude novou zástavbou procházet a nebude-li veřejná komunikace např. dostatečně osvětlená, může zakopnout, zranit se, čímž dojde k zásahu do jeho zdraví. Daná námitka je tak nepřípustná.
130. Ze stejného důvodu není důvodná námitka, že žalovaný na dané námitky dostatečně nereagoval. Žalovaný nejenom uvedl, že žalobcům daná námitka nepřislouží, ale v části 29 na str. 36 a 37 žalobou napadeného rozhodnutí odkázal na souhlasné závazné stanovisko orgánu ochrany veřejného zdraví.

II. 26 Porušení povinnosti dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu

131. Žalobci namítali, že vyjádření orgánu územního plánování bylo předloženo až na ústním jednání, tj. poslední den lhůty pro podání námitek účastníků řízení. Tím jim bylo znemožněno se k nim řádně vyjádřit a byl tak porušen § 36 odst. 3 správního řádu. K této námitce žalovaný uvedl, že vyjádření orgánu územního plánování stavební úřad posoudil jako vyjádření odborného názoru a nikoliv jako závazné stanovisko.
132. Městský soud souhlasí s žalobci, že žalovaný nepochopil smysl vznesené námitky. Tím tak na danou námitku vůbec nereagoval. Smyslem námitky bylo, zda je možné do řízení doložit podklad až na ústním jednání a zda takový postup neporušuje § 36 odst. 3 správního řádu. Doplnil-li žalovaný ve vyjádření k žalobě, že dle § 89 odst. 1 stavebního zákona mohou být závazná stanoviska dotčených orgánů uplatněna nejpozději při veřejném ústním jednání, je nutné uvést, že nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozбором právní problematiky učiněným až ve vyjádření k žalobě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58). **Tato námitka je tak důvodná.**

II. 27 Další vyjádření žalobce a osoby zúčastněné na řízení I)

133. V podání ze dne 4. 1. 2021 žalobce b) toliko poukázal na souvislosti projednávané věci a přiblížil činnost spolku. V tomto podání nebyla vznesena žádná argumentace, jež by soud již nevypořádal ve výše uvedených podkapitolách kapitoly II.
134. Osoba zúčastněná na řízení I) (stavebník) uvedla, že na základě územního rozhodnutí došlo k vydání stavebních povolení, jež nabyla právní moci. První desítka staveb byla v době podání vyjádření (dne 20. 3. 2023) již těsně před kolaudací. Poukázala na to, že stavba ČOV není realizována, jelikož stavebník využil jiné řešení. K tomu soud opakuje, že dle § 75 odst.

1 s. ř. s. při přezkumu rozhodnutí správního orgánu vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud tak nemůže posuzovat to, co nastalo po dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

135. Soud pouze pro úplnost doplňuje, že žalobci na podání osoby zúčastněné na řízení I) reagovali svým vyjádřením.

III. Závěr

136. Městský soud uzavírá, že za důvodnou seznal zejména podstatnou námitku nezákonného odnětí ze zemědělského půdního fondu (část II. 7 tohoto rozsudku) a za méně podstatné porušení seznal nepochopení odvolací argumentace a tím pádem nesprávné reagování na odvolací námitku (část II. 26 tohoto rozsudku). Z uvedených důvodů rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. (s přihlédnutím k usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2022, č. j. 2 As 347/2019-81, č. 4368/2022 Sb. NSS) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. jsou správní orgány v dalším řízení vázány názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku.
137. V dalším řízení se žalovaný bude muset zejména řídit závazným právním názorem vyjádřeným v bodě [65] tohoto rozsudku a bude muset rovněž již řádně reagovat na odvolací námitku týkající se porušení § 36 odst. 3 správního řádu.
138. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobci měli ve věci plný úspěch, náleží jim náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatky ve výši 6 000 Kč za podání žalob, 2 000 Kč za návrhy na přiznání odkladného účinku žaloby a odměnu a náhradu hotových výdajů advokátky. Odměna náleží celkem za tři a půl úkonů právní služby, a to za každého z žalobců. Mezi tyto úkony patří převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], návrh ve věci samé (žaloba a replika k vyjádření OZNŘ) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a návrh na přiznání odkladného účinku [půl úkon dle § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby náleží zástupkyni žalobců mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], snižená dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu o 20 % za zastupování dvou účastníků. Zástupkyni žalobců náleží i paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon či půl úkon, který se však přiznává pouze jednou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2022, č. j. 4 As 493/2019-29). Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 26 560 Kč. Každému z žalobců tak náleží 13 280 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit žalobcům k rukám jejich zástupkyně. Soud nepřiznal žalobcům náhradu nákladů za podání ze dne 4. 1. 2021, jelikož se zjevně nejednalo o podání, jež učinila zástupkyně žalobců, ale jednalo se osobní dopis žalobce b).
139. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil plnění žádné povinnosti, proto dle § 60 odst. 5 s. ř. s. nemají právo na náhradu nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27.06.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu